

fuldkommen paa vor Side, saaledes at de siger: Vi vil ikke finde os i, at Motorbøller skal have Lov at fare hen over Vejene, og vi opfordrer vore Medlemmer til at melde dem, der træffes i beruset Tilstand eller kørende i for stærk Fart. Hvis alle gjorde det, skulde vi hurtigt faa Bugt med Motorbøllerne; men enhver ved, hvor svært det er at faa Folk dertil. Jeg er sikker paa, at de ærede Medlemmer, som har rejst denne Sag, undertiden uden at anmelde det har set Automobiles køre for hurtigt; jeg ved, at det i alt Fald en enkelt Gang er sket for mit Vedkommende, men ser jeg i Fremtiden et Automobil køre for hurtigt, skal jeg nok anmelde det. Jeg tror, Rigsdagen er klar over, at hvis man i næste Samling vil have drakoniske Straffebestemmelser indført paa dette Omraade, skal de ikke strande paa mig. Hvad jeg sidste Gang kæmpede imod, var Bestemmelser af den Art, som man alligevel ikke kunde hævde, som f. Eks., at den ulykkelige Chauffør ikke maa drikke en Bajer.

Jeg gaar derefter over til Spørgsmaalet om Retsfuldmægtigenes Privatpraksis, som har været berørt af en Række Talere, nemlig af de ærede Medlemmer Hr. Pürschel, Hr. H. O. Hansen, Hr. Schmidt, Hr. Heilesen, Hr. Holger Andersen, Hr. Anders Lebeck og Hr. Christen Ernst Christensen. Det er ganske interessant at se, at af de syv Medlemmer, der har rejst dette Spørgsmaal, er de fire fra Sønderjylland, det vidner om, at det navnlig er der, dette Forhold har vist sig uheldigt. Jeg er enig med de ærede Medlemmer i, at Forholdene paa dette Omraade er uheldige, og jeg foreslog derfor i Fjor, at vi skulde se at komme bort derfra. Jeg er glad over, at ingen af de syv Medlemmer genoptog det Angreb paa mig i Forbindelse med denne Sag, som „Politiken“ i sin Tid indeholdt; de Oplysninger, som kom frem der, var nemlig forkerte. Det ærede Medlem Hr. Heilesen brugte det Udtryk, at det var beklageligt, at de paa-gældende Regler var blevet indført i Sønderjylland. Jeg maa hertil sige, at det utvivlsomt i Hovedtrækkene har været rigtigt at slette Kongeaa-Grænsen med Hensyn til dansk Lovgivning; men paa enkelte Punkter er man maaske gaaet noget for radikalt til Værks. Retsfuldmægtigenes

Privatpraksis var allerede inden Genforeningen blevet underkastet en meget stærk Kritik i det gamle Kongerige, og der havde rejst sig stærke Røster for Afskaffelsen af dette Forhold, hvorfor der maaske kunde have været nogen Grund til ikke at indføre det i de sønderjydske Landsdele, hvor man ikke havde det i Forvejen.

Nu er alle i Nordslesvig enige om at kritisere dette Forhold meget skarpt. Men det maa dog her være paa sin Plads at minde om, at det daværende sønderjydske Ministerium, som var kendt med Lovforslaget angaaende denne Ordning, den Gang ikke gjorde Indvendinger; i alt Fald kan vi ikke i Ministeriet finde nogen som helst officiel Skrivelse desangaaende, ingen af de Mænd, som har haft med Sagen at gøre, kan finde nogen Henvendelse fra det sønderjydske Ministerium om ikke at indføre denne Regel. Hvorvidt der er sagt noget underhaanden eller der er sagt noget før eller efter, ved jeg ikke, men en officiel Udtalelse angaaende Sagen kan man altsaa ikke finde.

Jeg siger udtrykkelig, at det maaske havde været heldigst ikke at indføre disse Regler i de sønderjydske Landsdele. Jeg kunde altsaa tage det Standpunkt at sige, at disse Regler var foreslaaet af min Forgænger, og at jeg, da vi ikke havde Tid, havde taget dem, som de forelaa, medens jeg ikke vilde have taget dem, hvis jeg skulde have udarbejdet Lovforslaget. Det gør jeg imidlertid ikke. Jeg siger aabent og klart, at hvis jeg var blevet Minister et Aar før, vilde jeg absolut have gjort det samme, som min Forgænger gjorde. Der er en Ting, man ikke maa overse, men som man er tilbøjelig til at overse, nemlig at Fuldmægtigenes Privatpraksis har haft overordentlig stor Betydning, idet den har bevirket, at Embedskontorerne er kommet i en meget stærk og nær Berøring med Befolkningen; og var der noget, jeg vilde tro var af stor Vigtighed for vore Embedsmænd i Sønderjylland, var det dette, at de kunde komme i meget stærk og nær Forbindelse med Befolkningen. Jeg siger derfor aabent og tydeligt, at jeg i den daværende Ministers Sted vilde have foreslaaet denne Ordning indført.

Nu har den vist sig at virke uheldigt